

Arrest

nr. 210 954 van 15 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. DESENFANS en G. JORDENS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 24 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Malinese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Gao op 20/04/1995. U liep geen school, en hielp uw vader bij zijn werk als handelaar in draden voor borduurwerk, en bekwaamde zich tevens in borduren. In het jaar 2012 kreeg u een eerste kind, van de vrouw K.. In het jaar 2013 huwde u met uw echtgenote, S.C.. Zij beviel van uw tweede kind in het jaar 2013. U kende problemen in uw relatie met uw echtgenote, en zij wou met u geen seks hebben, indien u haar niets aanbood. Wanneer uw goede vriend S. in de loop van eind 2014 – begin 2015 terugkwam naar Mali, nadat hij sinds 2010 in Ivoorkust woonde, praatte u met hem over uw echtelijke problemen.

U merkte ook op dat S. wat veranderd was na zijn verblijf in Ivoorkust, en iedereen kon zien dat hij homoseksueel was omdat hij zoals een vrouw was. U werd verliefd op S., ervoer gevoelens van fysieke aantrekking tot hem, en u besloot voortaan enkel relaties aan te gaan met mannen. U begon een homoseksuele relatie met S. in februari 2015, waarna uw fysieke aantrekking tot vrouwen, verdween. Wanneer u na het bedrijven van de liefde met S. op 27/02/2015 in slaap viel naast S., kwam er midden in de nacht iemand de ruimte in en zag jullie liggen. S. had dit opgemerkt en maakte u wakker. Jullie hoorden stemmen aan de deur en er werd u opgedragen de deur te openen. U en S. waren bang, en besloten te vluchten langs het raam aan de achterkant van de woning. Jullie gingen te voet naar het dorp Yabatallo, van waar S. afkomstig was, en zetten nadien jullie weg voort richting de grens met Algerije. Jullie kregen een lift van een wagen die passeerde, en die jullie verder naar Algerije bracht. In Algerije scheidden uw en S.'s wegen, en ging u alleen verder naar Tripoli in Libië. U verliet Libië op 20/10/2015 en kwam de dag nadien aan te Italië, waar u gearresteerd werd op beschuldiging van mensensmokkel. U verbleef gedurende een jaar en drie maanden in een Italiaanse gevangenis, waarna u een bevel werd gegeven het land te verlaten. U reisde verder naar België, waar u aankwam op 20/02/2017 en asiel vroeg op 28/02/2017.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker, die zichzelf identificeert als homoseksueel, verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker, die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit, een omstandig, gedetailleerd en spontaan relaas verwachten.

Het dient vooreerst opgemerkt dat uw beweerde homoseksuele geaardheid allesbehalve geloofwaardig bevonden wordt, en u er geenszins in slaagt om deze nog maar enigszins aannemelijk te maken. Er kan dan ook geen enkel – zelfs niet het minste – geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid.

U verklaarde dat u zichzelf als homoseksueel beschouwt en niet als biseksueel, u geen enkel gevoel heeft voor vrouwen, en **u niet meer met een vrouw wilt slapen, sinds u problemen kende met uw vrouw** (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). U gevraagd wanneer u zich voor het eerst aangetrokken voelde tot een andere man, antwoordde u dat dat in februari 2015 was, en dat de eerste keer was (zie gehoorverslag CGVS, p. 18 en p. 19). U gevraagd of u daarmee doelt op het begin van uw beweerde relatie met uw vriend S., antwoordde u bevestigend. U verklaarde eveneens dat u, voorafgaand aan uw huwelijk met uw echtgenote S.C. – reeds een kind had gekregen met een andere vrouw, een zekere K. M. in het jaar 2012 (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Uw echtgenote beviel eveneens van een kind van u, dit in 2014. Gevraagd of u voorheen dan wel (seksueel) aangetrokken was tot vrouwen, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat u wel degelijk tot vrouwen aangetrokken was voorheen (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Ter bevestiging gevraagd of u zich op heden helemaal niet meer aangetrokken voelt tot vrouwen, verklaarde u dat uw vrouw u pijn gedaan heeft, en vrouwen u sindsdien niet meer interesseren, **en beklagde u zich er verder over dat wanneer u seks wou hebben met uw echtgenote, u haar steeds iets moest aanbieden – zoniet, wou ze niet met u slapen**. Gevraagd of u dit alles omstandiger kunt uitleggen, gezien u verklaarde vroeger wél aangetrokken te zijn geweest tot vrouwen, maar deze gevoelens dan verdwenen nadat u problemen ondervond met uw echtgenote, en gevraagd hoe dit alles dan gaat en of u dit wat meer kunt uitleggen, antwoordde u – de vraag volledig negerend – dat u samen met S. uitging, uw hoofd vol was, u geleden had en u zich op uw gemak voelde bij S.. U erop gewezen dat dit geen antwoord vormt op de u gestelde vraag, verklaarde u dat u leed met uw vrouw, en u omwille van die reden 'geen zin meer' had in een vrouw (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd of dat dan een keuze was van u, om niet meer samen te zijn met een vrouw, antwoordde u bevestigend en herhaalde u nog eens dat u geen gevoelens meer heeft voor vrouwen. Gevraagd of iemands seksuele geaardheid dan het voorwerp van een keuze is, en of men dan zomaar kiezen 'nu ben ik homo', nu ben ik hetero', antwoordde u – vaagweg en geenszins verhelderend – dat het van de persoon afhangt, u huwde met een slechte vrouw en u nu niets meer voelt voor vrouwen.

Later tijdens het gehoor **bevestigde u nogmaals dat u zich vroeger steeds tot vrouwen aangetrokken voelde, en die gevoelens dan 'verdwenen', maar u weet opnieuw op geen enkele manier uit te leggen, of enigszins te concretiseren, hoe dat dan precies verliep bij u, en welk gevoelsleven u hierbij gekend zou hebben** – u weet enkel te verklaren dat uw vrouw 'slechte zaken' deed, u zou wenen, en uw vrouw niet met u wou slapen [seks hebben] (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd of u dat dan wel wou – seks hebben met uw vrouw – antwoordde u bevestigend. U ter bevestiging gevraagd of u dus nog steeds seks wou hebben met uw vrouw, antwoordde u nogmaals bevestigend dat u dat wel degelijk wou. U gevraagd om – gegeven deze verklaring – uit te leggen wanneer dat verlangen dan verdween, antwoordde u – geenszins enige poging doende dit enigszins uit te leggen en te kaderen – dat wanneer S. terugkwam [uit Ivoorkust] u met hem sliep, dat goed voelde, u uw vrouw vergat, en **u dan 'besloot' om niet meer met vrouwen te slapen**. U voegde er nog aan toe dat u, wanneer u 'het doet met vrouwen', u niet rustig bent, en er te veel problemen zijn met vrouwen.

Het dient reeds opgemerkt dat bovenstaande verklaringen niet overtuigen, integendeel. Uit uw verklaringen komt een volledig en manifest gebrek aan inzicht naar voren, in wat homoseksualiteit is, en het gevoelsleven dat hierbij komt kijken. Immers, uit uw verklaringen valt eenduidig af te leiden dat u op een gegeven moment 'besloten' zou hebben om een homoseksuele relatie aan te gaan, hetgeen als gevolg zou hebben gehad dat u prompt uw fysieke aantrekking tot vrouwen verloor, zonder meer. Dit besluit van u – om een homoseksuele relatie aan te gaan en zich niet langer aangetrokken te voelen tot vrouwen – zou u voorts genomen hebben naar aanleiding van echtelijke problemen met uw vrouw, met name dat ze geen seks met u wou hebben. **Deze 'uitleg' – indien men dit al een 'uitleg' zou kunnen noemen – slaat werkelijk nergens op.** Dat u zou kunnen 'besluiten' welke gevoelens van seksuele aantrekking u al dan niet wenst te ervaren, en u het besluit zou kunnen nemen om homoseksueel te zijn, op grond van de ervaring dat uw vrouw niet wou ingaan op uw (heteroseksuele) verlangens om seks te hebben met haar, is danig frappant, dat enkel kan vastgesteld worden **dat uw verklaringen in het geheel niet geloofwaardig zijn. Dat u zonder meer 'besloten' zou hebben homoseksueel te zijn, waarna uw aantrekking voor vrouwen plotsklaps en zonder meer, als sneeuw voor de zon verdween, dit alles omdat uw vrouw geen seks wou hebben met u, is danig bevreemdend en frappant, dat enkel vastgesteld kan worden dat u uw beweerde homoseksuele geaardheid op geen enkele wijze nog maar enigszins aannemelijk weet te maken, en u daartoe ook zelf geen serieuze inspanning blijkt te kunnen leveren.**

Onderstaande vaststellingen bevestigen enkel verder het volledig verzonnen karakter van uw verklaring homoseksueel te zijn, en de problemen die u hierdoor zou gekend hebben.

U gevraagd waarom u de keuze maakte om een relatie met een man te beginnen naar aanleiding van de problemen die u kende met uw echtgenote, gezien u toch ook wel problemen kon verwachten wanneer men bewust kiest om een homoseksuele relatie aan te gaan in een homofob land als Mali, antwoordde u eerst – de vraag opnieuw ontwijkend – dat je niet naar anderen moet luisteren en je moet dan wat je wilt (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). U later tijdens het gehoor opnieuw geconfronteerd met de vaststelling dat u wist dat homoseksualiteit taboe is in Mali, en je toch ook wel weet dat je niet het gemakkelijkste leven zal hebben in een land als Mali, wanneer je beseft homoseksueel te zijn, antwoordde u dat u dat toen niet besepte, en u er gewoon mee begon omdat u er zich goed bij voelde (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Afgezien van de vaststelling dat ook deze verklaring weinig doorleefd is – immers, dat u als homoseksueel levend en werkend in Mali, nooit stilgestaan zou hebben bij de risico's van een homoseksuele relatie, wanneer u op de leeftijd van 20 jaar een homoseksuele relatie zou zijn aangegaan, is reeds op zich weinig geloofwaardig, noch aannemelijk – dient opgemerkt dat deze verklaringen ook geenszins stroken met uw meerdere verwijzingen naar twee homoseksuelen die in het jaar 2011 in Mali gedood zouden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 14, 16, 20 en 22) – hetgeen uw verklaring dat 'u dat toen niet besepte, en u er gewoon mee begon omdat u er zich goed bij voelde' volledig ongeloofwaardig en allesbehalve aannemelijk maakt.

Gevraagd om wat meer uitleg te geven bij uw verklaringen dat u, wanneer S. van Ivoorkust terugkwam, zich plots aangetrokken voelde tot hem – hoewel u zich eerder nooit aangetrokken gevoeld had tot een andere man – en gevraagd hoe dit alles verliep en ging bij u, antwoordde u – geenszins verhelderend, noch enig concreet antwoord biedend – dat u al van S. hield sinds jullie vrienden waren en het niet zo was dat u in het begin al wou slapen met hem (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Opnieuw gevraagd wanneer u zich dan voor de eerste keer seksueel aangetrokken voelde tot hem, en wanneer dat voor het eerst in uw geest kwam, antwoordde u dat dat in februari 2015 was (zie gehoorverslag CGVS, p. 19).

Gevraagd hoe u bij zichzelf uw aantrekking tot mannen begon op te merken, antwoordde u – alsof u als het ware met opzet in extreem vage termen poogt te antwoorden op een vraag die u niet gesteld werd – dat ‘een mens zijn, hij is iemand bij wie ik op m’n gemak ben’. In een verdere poging om alsnog enig teken van doorleefde ervaringen doorheen uw verklaringen terug te vinden, u gesteld dat u dus beseftte homoseksueel te zijn in een land waar dit niet aanvaard wordt, en zo’n besef toch wel indruk gemaakt moet hebben op uzelf, verklaarde u herhalend dat u eerder met vrouwen was, u gehuwd was en een kind kreeg met uw echtgenote, u nooit gedacht had dat u ‘dat’ kon doen [waarmee u doelt op het beginnen van een homoseksuele relatie], hij [S.] dan terugkwam wanneer u problemen had met uw echtgenote, hij dit opmerkte en jullie dan een relatie begonnen. Het dient vastgesteld dat u opnieuw helemaal niet in staat bleek om enig [relevant] antwoord te formuleren op de u gestelde vraag, en u enkel beknopt het door u verhaalde relaas herhaalt, zonder dat u in staat blijkt dit enigszins te concretiseren of te duiden. U – bij wijze van samenvatting van uw verklaringen over uw relatie met S. – gesteld dat u en S., voor zijn vertrek naar Ivoorkust, enkel goede vrienden waren en u zich nooit seksueel aangetrokken voelde tot mannen, en u zich dan plots aangetrokken voelde tot S. wanneer hij terugkeerde uit Ivoorkust; en opnieuw gevraagd om uit te leggen hoe dit alles ging, en hoe uw gevoelens veranderden, wist u enkel – de u gestelde vraag, naar goede gewoonte, simpelweg negerend – te verklaren dat, als je iemand graag ziet, je van alles houdt wat die persoon doet, u niet veel vrienden had, u veel werkte in uw atelier, en jullie dan vaak samen waren nadat S. terug was. Hoe dit zou kunnen verklaren dat uw gevoelens van fysieke aantrekking tot vrouwen verdwenen en hoe u zich dan bewust werd van uw homoseksuele geaardheid, blijft evenwel een raadsel. U erop gewezen dat u eerder een goede vriendschap lijkt te beschrijven, en u de vraag herhaald, waarbij nog eens uitdrukkelijk verduidelijkt werd dat u gevraagd werd hoe uw gevoelens veranderden, van waar uw fysieke aantrekking tot een andere man vandaan kwam, en hoe dit alles veranderde, wist u enkel te verklaren dat jullie reeds sinds het jaar 2004 samen voetbal speelden, hij van het dorp Yabatallo afkomstig was, en jullie families elkaar kenden – opnieuw geenszins een antwoord biedend op de u gestelde vraag. U erop gewezen dat het duidelijk is dat jullie reeds lang goede vrienden waren, maar er u wordt gevraagd hoe het komt dat u zich plots ook seksueel begon te interesseren in hem, hoe dit alles verliep, en gevraagd om hierover uitgebreider te vertellen, antwoordde u dat hij [waarmee u doelt op S.] duidelijk homoseksueel is, hij vrouwelijk is, en je het zo kan zien. U er – voor de zoveelste keer – op gewezen dat u geen antwoord biedt op de vraag die u wordt gesteld, en opnieuw uitgelegd dat er u gevraagd wordt naar de ontdekking van uw homoseksuele gevoelens, en uw bewustwording hiervan, antwoordde u – er opnieuw met glans in slagend de u gestelde vraag volledig te ontwijken – dat u uw vriend graag zag, u ‘het’ ook voelde maar niet praktiseerde, u tevreden was wanneer u hem terugzag, u zag dat hij homo was, en u hem verleidde. U gewezen op uw verklaring dat ‘u het ook voelde maar niet praktiseerde’, en opnieuw gevraagd wanneer u dan voor het eerst homoseksuele gevoelens ervoer, antwoordde u opnieuw dat dat in februari 2015 was (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Wanneer u enkele momenten later opnieuw gevraagd wordt wanneer u voor het eerst beseftte dat u geïnteresseerd was in mannen, stelde u dan weer plots – tegenstrijdig aan al uw andere eerdere verklaringen – dat u dit beseftte vanaf de leeftijd van 14 of 15 jaar, en u dan al iets voelde voor S. maar niets deed (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Daarna nog meermaals open vragen gesteld, in een poging te peilen naar enig teken van doorleefde ervaring, bij de bewustwording van, en het gevoelsleven dat u gekend moet hebben bij, de bewustwording van uw homoseksuele geaardheid, slaagt u er opnieuw allerm minst in om enig antwoord te formuleren dat steek houdt, of op enige wijze aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk homoseksueel zou zijn – u weet enkel te verklaren dat u niet weet hoe het uit te leggen, u hem echt graag zag, en u geen gevoelens heeft voor vrouwen (zonder dat u enigszins duidt hoe deze gevoelens, die u eerder wel had, plotsklaps verdwenen) (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd of het besef homoseksueel te zijn, ooit moeilijk was voor u, antwoordde u dat het gemakkelijk was voor u (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). U gevraagd waarom u het gemakkelijk vond, en gevraagd wat uitleg te geven hierbij, antwoordde u – geenszins verhelderend – dat u het begon te doen, u zich goed voelde en u op uw gemak was. Gevraagd of u ooit enige twijfels kende bij het besef en aanvaardingsproces van uw homoseksuele geaardheid, antwoordde u ontkennend.

Het dient opgemerkt dat de manier waarop u uw beweerde homoseksuele geaardheid voorstelt – als iets waartoe u simpelweg besloot omdat uw echtgenote niet steeds inging op uw vraag om seks te hebben met haar – en uw manifest onvermogen om nog maar een poging te ondernemen om te duiden welk gevoelsleven u bij de bewustwording van uw beweerde homoseksuele geaardheid zou gekend hebben, getuigen van een compleet en frappant gebrek aan doorleefde ervaringen als homoseksuele man, wonend en werkend in het kader van een homofobe maatschappij als de Malinese. Niet enkel bleek u allerm minst in staat om het bewustwordingsproces en gevoelsleven waardoor u ging, bij het besef homoseksueel te zijn, enigszins te duiden; u bleek de vragen hiernaar , uit een volledig onbegrip van wat

homoseksualiteit eigenlijk is, zelfs niet eens te begrijpen daar u er zich klaarblijkelijk niet van had vergewist dat een seksuele geaardheid niet te reduceren valt tot een rationele keuze op grond van enkele overwegingen, maar het iets is dat men van zichzelf gewaar wordt en beseft, een proces van gewaarwording waarbij men vanzelfsprekend ook verschillende gevoelens en gedachten ervaart.

Dat u uw homoseksualiteit – die manifest afwijkend was van uw directe leefomgeving, en normalerwijze aanleiding geeft tot enige introspectie gepaard met gemengde gevoelens en twijfels – ervaren zou hebben als een simpele beslissing uwentwege omdat u uw vrouw steeds iets moest aanbieden wanneer u seks wou met haar, is compleet ongeloofwaardig en danig frappant dat het grenst aan het lachwekkende. Dat u de wijze waarop u zich van uw geopperde homoseksuele gevoelens bewust werd, de wijze waarop uw gevoelens van seksuele aantrekking tot vrouwen plotsklaps verdwenen bleken te zijn, en de wijze waarop u met dit alles overweging, en wat er allemaal in u omging, op geen enkele manier nog maar enigszins weet te concretiseren, laat staan een poging doet om hieromtrent enige uitleg te verschaffen, en te vertellen hoe dit allemaal ging bij u, bevestigt enkel het hierboven reeds vastgestelde fundamenteel en volledig gebrek aan enige geloofwaardigheid doorheen de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielaanvraag in België.

Uw manifeste onvermogen om nog maar iets te vertellen over de manier waarop u zich van uw homoseksuele geaardheid bewust werd, het gevoelsleven dat u bij dit proces kende, en de wijze waarop u 'homoseksueel zijn' voorstelt als iets waartoe men simpelweg kan beslissen nadat u uw echtelijke ruzies beu was, overtuigt allermint. Ondanks de talloze en verscheidene vragen die u gesteld werden – in een poging om te peilen naar de emoties waardoor u heen ging bij het besef homoseksueel te zijn, en om te peilen naar de gedachten, gevoelens, eventuele angsten of twijfels, overwegingen, verwachtingen – komt u telkens niet verder dan geenszins concrete, vage, uiterst beknopte en ontwijkende verklaringen, die allermint getuigen van doorleefde ervaringen, en helemaal niet weten te overtuigen. Uw onvermogen om blijk te geven van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond, of om te getuigen van wat u dacht, en wat hierbij door u heen ging (concrete negatieve dan wel positieve gevoelens), geeft enkel blijk van een volledige afwezigheid van enige doorleefde ervaring. Hoewel soms geopperd wordt dat een verschillende culturele achtergrond, aanleiding kan geven tot een verschillende ervaring van de bewustwording en beleving van homoseksualiteit, dient vastgesteld dat u überhaupt geen enkele blijk geeft van het nadenken over, het omgaan met, en het ervaren van nog maar een enkele concrete gedachte, overweging of gevoel bij het feit dat u homoseksueel bent – cultureel bepaald of niet – dit alles te midden van een maatschappij waar homoseksualiteit het voorwerp uitmaakt van een sociaal taboe. Uw beknopte, simpele en vage verklaringen betreffende de wijze waarop u zich ervan bewust geworden zou zijn homoseksueel te zijn – dan wel hiertoe 'besloten' zou hebben zoals u oppert, zijn danig simpele, uiterst beknopte en algemene, allermint doorleefde voorstellingen van de complexe realiteit waarmee een homoseksuele man, opgroeiend, levend en werkend in een homofobe maatschappij als de Malinese, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij. Hoewel een verschillende culturele achtergrond aanleiding zou kunnen geven tot een verschillende wijze van beleving van de (ontluikende) homoseksualiteit, en een verschillende manier van omgaan met het feit als homoseksueel te leven in een homofobe maatschappij als de Malinese, dient vastgesteld dat u geenszins in staat bleek, noch zich enige moeite getrooste om uw ervaringen nog maar enigszins te concretiseren en uit te leggen, en u, ondanks de vele pogingen om hiernaar te peilen – geen enkele blijk geeft van (werkelijke, concrete en doorleefde) ervaringen. Uw verklaringen geven dan ook geen blijk van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van de eigen geaardheid, maar duiden enkel op **een volledig en manifest gebrek aan doorleefde ervaringen tout court**

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat uw onwetende en tegenstrijdige verklaringen betreffende de activiteiten van S. in Ivoorkust – waar hij verbleven zou hebben tussen 2010 en december 2014 – de, reeds fundamenteel aangetaste, geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksuele relatie verder ondermijnen. U stelde meermaals tijdens het gehoor dat u S. erg graag zag, reeds van kinds af aan, en daar later [nadat hij uit Ivoorkust terugkeerde] ook gevoelens van seksuele aantrekking bij kwamen. Niettegenstaande de vaststelling dat u met deze verklaringen een grote affectie voor S. poogt te tonen, en u benadrukt hoelang u hem al kent en hoe graag u hem zag, weet u niet uit te leggen wat S. gedurende die vier jaren eigenlijk ging doen in Ivoorkust. Immers, u gevraagd wat S. ging doen in Ivoorkust, wanneer hij erheen vertrok, antwoordde u dat hij u zei dat hij er niet werkte, maar er 'als homoseksueel' was (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd wat zijn plan was toen hij naar Ivoorkust vertrok, en wat hij er zou gaan doen, antwoordde u dat hij naar zijn nonkel ging.

U gevraagd hoe het komt dat hij een nonkel heeft die te Ivoorkust woont, antwoordde u het niet te weten, en voegde u eraan toe niets te weten over al hetgeen zijn familie betreft (zie gehoorverslag CGVS, p. 23) – een toch wel vreemde verklaring, gezien uw eerdere verklaringen dat u hem al kende sinds uw kindertijd, en ook uw families elkaar kenden (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd hoelang S. verbleef in Ivoorkust, antwoordde u dat hij in 2010 vertrok en terugkwam in december 2014 – januari 2015 (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd of S. er school liep, antwoordde u ontkennend. Opnieuw gevraagd of hij er dan werkte, antwoordde u opnieuw ontkennend. U geconfronteerd met de vaststelling dat u allesbehalve verduidelijkt wat S. dan eigenlijk ging doen in Ivoorkust gedurende die 4 jaren, antwoordde u vaagweg en nietszeggend dat ‘je bij je nonkel kan wonen als je een nonkel hebt elders’. Nadat de vraag u nogmaals diende herhaald te worden, antwoordde u – uw vorige verklaringen simpelweg wijzigend in het tegenovergestelde – dat S. er eigenlijk toch werkte, en zijn nonkel hielp bij zijn werk. U erop gewezen dat u even voorheen nog verklaarde dat hij niet werkte in Ivoorkust, verklaarde u dat u dacht er bedoeld werd of hij er al dan niet in een fabriek werkte. Dit overtuigt allerminst, u had immers geen enkele reden om te denken dat er u gevraagd werd of S. te Ivoorkust specifiek in een fabriek werkte – het lijkt er enkel op dat u uw vorige verklaring simpelweg bijstelde nadat aangedrongen werd op deze vraag, en nadat u blijkbaar ook zelf besepte dat uw uitleg allesbehalve overtuigend is. Er kan enkel worden vastgesteld dat u uw verklaringen aanpast naargelang de vaststellingen waarmee u werd geconfronteerd, en dit verder afbreuk doet aan de reeds volledig aangetaste geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen,

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid, -en relatie die u in Mali gehad zou hebben. Er kan derhalve evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u geopperde vervolgingsfeiten, en u heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden.

Naast de vluchtelingenstatus kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend als hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en in zijn hoedanigheid als burger een reëel risico op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zou lopen wegens willekeurig geweld in geval van een binnenlands of internationaal gewapend conflict (artikel 48/4 §2, c) van de wet van 15 december 1980).

In dit opzicht dient te worden beoordeeld of de huidige situatie in Mali een situatie van willekeurig geweld is in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de wet van 15 december 1980, d.w.z. een geweldsituatie die een zodanig hoog niveau bereikt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een burger die naar Mali wordt teruggezonden, alleen wegens zijn aanwezigheid op het grondgebied een reëel risico op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zou lopen (zie CJUE, 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji).

Het begrip “reëel risico” werd overgenomen uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, memorie van toelichting, Kamer, gewone zitting 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 85). Het risico in geval van terugkeer wordt dus beoordeeld in het licht van de interpretatie van dit begrip “reëel risico” door het Hof. Het risico moet persoonlijk, voorspelbaar en actueel zijn. Een mogelijk risico op basis van speculaties, hypothesen, veronderstellingen of gewone vermoedens volstaat niet. Vooruitzichten over de evolutie van een situatie volstaan ook niet (EHRM, Soering v. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, nr. 14.038/88, § 94; EHRM, Vilvarajah en anderen v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111, EHRM, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996, nr. 22.414/93, § 86, EHRM, Mamatkoulou en Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 46951/99, § 69).

Mali kent op dit ogenblik een problematische veiligheidssituatie. Verschillende objectieve elementen moeten in aanmerking worden genomen om het reële risico bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 te beoordelen.

Algemeen werd er op 24 juli 2014 in Alger een overeenkomst tot staking van de vijandelijkheden tussen de verschillende partijen van het Malinese conflict ondertekend. Op 20 juni 2015 ondertekenden de voornaamste gewapende groepen het ontwerp van overeenkomst voor vrede en verzoening.

In oktober 2015 werd er in Anefis een nieuwe overeenkomst gesloten tussen de proregeringstroepen (verzameld onder de naam "Mouvements politico-militaires de la plateforme d'Alger" of "Plateforme") en de rebellengroepen onder de naam "Coordination des mouvements de l'Azawad" (CMA). Hierdoor konden de gevechten tussen deze gewapende groepen tijdelijk worden onderbroken. Op 17 juli 2016 werd er in Niamey (Niger) een overeenkomst tussen de CMA en het Plateforme ondertekend. De twee partijen zijn het eens over de invoering van tijdelijke autoriteiten en gemengde patrouilles overeenkomstig de overeenkomst van Alger. Maar op 19 december 2016 kondigde de CMA aan dat ze besliste haar deelname aan het vredesproces op te schorten wegens het aanhoudende geweld en de afwezigheid van grondige hervormingen. Er werd dus vooruitgang geboekt in het vredesproces, ook al blijft de situatie nog gespannen.

Van 27 maart tot 2 april 2017 werd er in Bamako een conferentie van nationale verstandhouding gehouden. Op de conferentie waren vertegenwoordigers van de oppositiepartijen en van de gewapende groepen die het vredesakkoord hadden ondertekend, aanwezig. De conferentie leidt tot een reeks aanbevelingen, met name de noodzaak om de bestuurs- en veiligheidsproblemen te verhelpen, in het bijzonder in de regio's in het centrum van het land.

De noodtoestand werd verlengd van eind april 2017 tot 31 oktober 2017 en op 20 oktober 2017 voor een bijkomend jaar vanaf 31 oktober 2017 (zie informatie bij het dossier).

Wat het centrum (Mopti en Segou) en het noorden (de regio's Timboektoe, Kidal, Gao) van Mali betreft, blijft de situatie op humanitair vlak en op gebied van veiligheid moeilijk, ondanks de vooruitgang in het vredesproces. De vraag blijft of een terugkeer naar die regio's de Malinezen blootstelt aan een reëel risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld in geval van een binnenlands of internationaal gewapend conflict.

In dit geval blijven de gewelddaden van de gewapende groepen in het centrum van Mali aanwezig. De overeenkomsten tussen facties brachten de gevechten tussen gewapende groepen tot bedaren en verzachtten de spanningen tussen sommige etnieën maar er worden nog altijd talrijke doelgerichte aanvallen waargenomen. In het centrum van het land werden de regio's Mopti en Segou getroffen door de meeste recente asymmetrische aanvallen en door conflicten tussen de gemeenschappen. De slachtoffers vallen hoofdzakelijk bij het Malinese leger en bij de internationale troepen of bij de etnieën in conflict maar andere overheidssymbolen zoals de politie, de rijkswacht of de overheidsdiensten waren ook het doelwit van aanvallen. Ondanks alles worden burgers nog steeds getroffen, ofwel als zijdelingse slachtoffers, ofwel omdat ze worden verdacht van samenwerking met de nationale of internationale troepen, of met een rivaliserende groep. Maar de aanvallen of ontvoeringen van burgers blijven sporadisch. Al deze gebeurtenissen blijven dus vrij sporadisch en doelgericht, zodat we er op dit ogenblik geen context van ernstig of willekeurig geweld kunnen uit afleiden.

Hoewel verschillende bronnen in de objectieve informatie mensenrechtenschendingen door verschillende gewapende groepen vermelden, benadrukken ze dat de redenen voor dit machtsmisbruik niet altijd duidelijk zijn. De grens tussen criminele incidenten en de opleving van intercommunautair, identiteits- en etnisch geweld is namelijk niet altijd erg duidelijk. Bijgevolg vallen deze incidenten, alsook het risico voor burgers die ervan worden verdacht samen te werken met de internationale troepen, onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève en niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980.

Los van de vraag of we ons bevinden in een situatie van binnenlands gewapend conflict, dient er bijgevolg te worden vastgesteld dat er op dit ogenblik in het centrum van Mali geen reëel risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld in geval van terugkeer bestaat. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat de huidige situatie in Mali niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 (zie de COI Focus Mali: veiligheidssituatie in het centrum van het land, 3 augustus 2017 en de COI Focus Mali: veiligheidssituatie in het noorden van het land, 5 september 2017 bij het administratieve dossier).

U legde geen enkel document neer ter ondersteuning van uw identiteit en nationaliteit, noch ter staving van het door u geopperde asielrelaas

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 24 april 2018 een schending aan van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM »), artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoeker stelt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer naar Mali wegens de mishandelingen, arrestatie en stigmatisatie die hij er riskeert wegens zijn homoseksualiteit. Hij kan ook geen bescherming krijgen van de Staat, die zelfs openlijk homofob is.

Hij haalt artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet aan.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie (EHvJ, arrest n° C-199/12, C-200/12, C-201/12, X, Y, Z c. Minister voor Immigratie en Asiel, 07.11.2013) en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV, arrest n°103 722 van 29.05.2013, 6.8.3.7).

"Veronderstellend dat verzoeker inderdaad homoseksueel is", betoogt verzoeker dat de Raad de risico's dient te evalueren voor verzoeker om vervolging in de zin van het Verdrag van Genève te ondergaan, als homoseksueel in Mali, die zijn homoseksualiteit niet verbergt, rekening houdend op de algemene situatie van homoseksuelen in Mali. Verzoeker stelt dat objectieve bronnen bevestigen dat homoseksuelen in Mali vaak zware mishandelingen ondergaan aan de hand van de bevolking zowel als van de politie, vanaf arrestatie, foltering en dood tot stigmatisatie en sociale afkeuring. Hij verwijst naar stuk 3 (Sida.se, "The Rights of LGBTI People in Mali", van november 2014, <https://www.sida.se/globalassets/sida/eng/partners/human-rights-based-approach/lgbti/rights-of-lgbt-personsmali.pdf>), stuk 4 (Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, "Mali: Situation of sexual minorities and their treatment by society and the authorities, including in the capital, Bamako; state protection and support services (2009-April 2014)", 28 April 2014, MLI104853.FE, available at: <http://www.refworld.org/docid/53ecb2de4.html>), stuk 5 (UK Home Office, « Country Information and Guidance Mali: Sexual orientation and gender identity », April 2016, https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/566158/CIG-Mali-SOGI-v1-April-2016.pdf), stuk 6 (This Is Africa, « Homosexualité: vivre homosexuel au Mali, c'est vivre caché », 07.09.2017, <https://thisisafrika.me/fr/2017/09/07/mali-homosexualite/>), stuk 7 (Observers France24, « Gays in Mali are hunted and humiliated online (1/2) », 18 september 2017, <http://observers.france24.com/en/20170918-investigation-malian-pages-hunting-downhumiliating-gay-people-12>).

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin reeds werd geoordeeld over de situatie van Malinese homoseksuelen (RvV, arrest n° 155 515 van 27 oktober 2015).

Verzoeker haalt de High Commissioner for Refugees aan (« Note D'orientation Du HCR Sur Les Demandes De Reconnaissance Du Statut De Réfugié Relatives À L'orientation Sexuelle Et À L'identité De Genre », UNHCHR, Novembre 2008, pt. 18, pt. 21) en verwijst naar de Guide des Procédures (« Guide Et Principes Directeurs Sur Les Procédures Et Critères À Appliquer Pour Déterminer Le Statut Des Réfugiés Au Regard De La Convention De 1951 Et Du Protocole De 1967 Relatifs Au Statut Des Réfugiés », Réédité, Genève, December 2011).

Verder haalt verzoeker enkele fragmenten van de UNHCR-nota van oktober 2012 over verzoeken om internationale bescherming gebaseerd op seksuele geaardheid aan (UNHCR, Principes directeurs sur la protection internationale n°9 - Demandes de statut de réfugié fondées sur l'orientation sexuelle et/ou l'identité de genre dans le contexte de l'article 1A (2) de la Convention de 1951 et/ou de son Protocole

de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 23.10.2012, <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain/opensslpdf.pdf?reldoc=y&docid=52d8facd4> - stuk 8).

Verzoeker haalt artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet aan.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij vraagt het voordeel van de twijfel.

Verzoeker haalt artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan. Hij voert een schending aan van artikelen 2 en 3 van het EVRM, welke met zich meebrengen *"dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen"*.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet gebaseerd is op een correcte analyse van de veiligheidssituatie in Gao. Verzoeker betoogt dat er een veiligheidssituatie in het Noorden van Mali is die wordt gekenmerkt door willekeurig geweld, waarbij iedereen - en met name de verzoeker ten aanzien van zijn bijzonder profiel - een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van de *"artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel"*.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing exclusief steunt op de vaststelling dat de verzoeker geen bewustwordingsproces zou hebben getoond.

Verzoeker verwijst naar het gehoorverslag. Hij stelt dat hij expliciet heeft verklaard dat hij sinds zijn 14-15 jaar een aantrekking voelt voor mannen, maar dat hij het nooit aan iemand heeft verteld en nooit een relatie had met iemand. Hij legt uit dat het cultureel ondenkbaar was een homoseksuele relatie te onderhouden. Hoewel verzoeker toegeeft dat zijn relatieproblemen met zijn vrouw - en de terugkeer op hetzelfde moment van zijn jeugdvriend vanuit Ivoorkust waarvoor hij al de aantrekkingskracht in het verleden had gevoeld - de aanleiding was voor de verzoeker om te gaan experimenteren met zijn homoseksuele oriëntatie, is zijn aantrekkingskracht op mannen absoluut niet *"plots"*; het is geen *"keuze"*.

Verzoeker stelt dat hij, afgezien van het feit dat de analyse van de verwerende partij volledig subjectief en ongegrond is, nooit de termen *"keuze/kiezen"* of *"beslissing/beslissen"* heeft gebruikt. Hij heeft zich altijd uitgedrukt in termen die gevoelens weerspiegelen:

- « *Hij was een persoon waarvan ik hou* » (p. 13);
- « *Ik hou van hem* » (p. 13);
- « *Ik hou veel van hem* » (p. 13);
- « *Ik voelde veel (...) diepe gevoelens* » (p. 17);
- « *Ik heb geen enkel gevoel* » (p. 17);
- « *Met S. was ik 100% op mijn gemak* » (p. 17);
- « *Ik voel niets meer voor vrouwen* » (p. 18);
- « *Ikzelf, ik dacht nooit dat ik dat kon doen* » (p. 19);
- « *Hij gaf me een rustig hart* » (p. 19);
- « *Als je iemand graag ziet, hou je van alles wat persoon doet* » (p. 19);
- « *Ik was blij wanneer ik hem zag* » (p. 19);
- « *Ik ook voelde dat maar ik praktiseerde het niet. Ik hield veel mijn vriend. Ik zag hem graag. Wanneer ik hem zag, deed hij me goed, ik was tevreden hem te zien, ik zag zijn manier van doen, dat hij homo is. Ik verleidde hem. Vanaf dat hij me benadert, mijn hart voelt goed, ik heb gevoel voor hem. Ik wist dat dat me op gemak zal stellen. Zelfs hij, hij wou uitgaan, maar durfde niet. Dus ik nam initiatief.* » (p. 20);
- « *Ik kan het niet uitleggen* » (p. 20);
- « *Ik weet niet hoe uit te leggen. Maar ik zag hem graag, als ik hem niet zag, kon ik niet slapen. Als hij er niet was, ik miste hem. We zagen elkaar vaak. We gingen ook bezoek bij elkaar.* » (p. 21);
- ... ».

Verzoeker stelt vast dat het vereerder is die zelf de termen "keuze" en "beslissing" en "plots" gebruikt heeft tijdens het gehoor:

- « (...) dan waren uw gevoelens voor vrouwen plots weg » (p. 17)
- « Ok u had dus een goede vriend maar wat heeft dat nu te maken met het feit dat u plots niet meer aangetrokken was tot vrouwen » (p. 18)
- « Het was dus een keuze van u » (p. 18)
- « Is dat een keuze? » (p.18)
- « U had problemen met u vrouw en daarom maakte u dus de keuze om een relatie te beginnen met uw goeie vriend » (p. 18)
- « Plots had u gevoelens van aantrekking tot een andere man » (p. 18)
- « (...) dat u plots seksueel aangetrokken was tot mannen » (p. 19)
- « (...) voelde u zich plots tot hem aangetrokken » (p. 19)
- « (...) van waar kwam dat plots » (p. 19)
- « U ervoer plots homoseksuele gevoelens » (p. 20)
- ...".

Verzoeker stelt dat verweerder te kwader trouw beweert dat verzoeker "plots" de "keuze" maakte om homoseksueel te worden, en dat verweerder hierdoor zijn plicht van objectiviteit heeft geschonden. Verzoeker betoogt dat zijn verklaringen veel meer genuanceerd dan de verwerende partij suggereert. Verzoeker voert een schending aan van artikel 27 van het KB.

Bovendien, is deze analyse volgens verzoeker duidelijk gebaseerd op een "homoseksueel archetype", die betwistbaar is aangezien een dergelijke redenering absoluut niet verenigbaar is met de lessen die zijn getrokken uit de rechtspraak van het Hof van Justitie op dit gebied. Verzoeker verwijst naar de conclusie van 17 juli 2014 van advocaat-generaal E. Sharpston aan het EHvJ in de zaken C-148/13, C-149/13 en C-150/13.

Verzoeker stelt dat het niet is omdat de persoonlijke ervaring van de verzoeker en zijn uitspraken op dit punt niet binnen het standaardkader van antwoorden - dat door het CGVS wordt verwacht - vallen, dat hij zich automatisch niet echt tot mannen aangetrokken voelt. Cultureel gezien verschilt de manier van leven en voelen van homoseksualiteit in Afrika enorm van de manier waarop het in Europa kan worden ervaren. De context is niet hetzelfde.

Verzoeker wijst naar zijn bijzonder profiel - hij is nooit naar school gegaan en afkomstig van een traditioneel gezin van islamitisch geloof - en stelt dat geen spontaan, gedetailleerd en vrijgegeven verhaal met betrekking tot de "innerlijke reis" die zijn seksualiteit heeft georiënteerd kon worden verwacht. Verzoeker betoogt dat hij duidelijk geen persoon is die werd opgeleid aan individuele introspectie en aan volledig bewustwording van zijn gevoelens en emoties, noch de uitbesteding van zijn gevoelens. In staat zijn om je bewust te worden van je vragen en innerlijke worstelingen, en ze vrijelijk te uiten, kan alleen gedaan worden na een bepaald leerproces. Zo probeerde hij de elementen en gebeurtenissen, die volgens hem ertoe leidden dat hij homoseksueel was, in hun context te plaatsen.

Verzoeker betreurt dat de verwerende partij de realiteit van de seksuele geaardheid niet verder heeft onderzocht op basis van het analyserooster van het UNHCR in zijn nota van oktober 2012. *"Inderdaad, biedt het UNHCR-nota van oktober 2012 een zeer interessant analytisch kader, gebaseerd op verschillende elementen, om de beoordeling van de seksuele geaardheid van een kandidaat uit te voeren : « 63. Both open-ended and specific questions that are crafted in a non-judgemental manner may allow the applicant to explain his or her claim in a non-confrontational way. Developing a list of questions in preparation of the interview may be helpful, however, it is important to bear in mind that there is no magic formula of questions to ask and no set of "right" answers in response. Useful areas of questioning may include the following: Self-identification, Childhood, Self-Realization, Gender identity, Non-conformity, Family Relationships, Romantic and Sexual Relationships, Community Relationship, Religion »."*

Verzoeker haalt een arrest van de Raad aan (arrest n° 139 517 van 26.02.2015).

Verzoeker stelt vast dat verweerder, om de realiteit van de seksuele geaardheid van de asielzoeker te beoordelen, verschillende elementen moet analyseren, zoals zijn persoonlijke identificatie met seksuele geaardheid, zijn ervaring tijdens de kindertijd, zijn bewustwording en zijn uitdrukking van deze oriëntatie, zijn 'non-conformiteit' met de leefregels van zijn cultuur/samenleving/gezin, de kwaliteit van zijn

familierelaties, zijn romantische en seksuele relaties, zijn ervaring van de homoseksuele gemeenschap en, waar van toepassing, de invloed van religie.

Verzoeker merkt op dat het CGVS *in casu* slechts vragen heeft gesteld over zijn bewustwording en zijn uitdrukking van zijn seksuele geaardheid. Verzoeker haalt aan dat verweerder geen vragen heeft gesteld over zijn relatie met S., doch louter naar de reden voor de aanwezigheid van S. in Ivoorkust. Hij stelt dat hem hoogstens kan verweten worden dat *“hij geen overtuigend antwoord heeft gegeven op wat S. aan het doen was als een professionele activiteit in Ivoorkust (bestreden beslissing, p. 4). Hierover wenst hij specificeren dat het een misverstand is. Inderdaad, woonde S. bij zijn oom in Ivoorkust. Hij werkte niet officieel. Hij hielp gewoon zijn oom die een verkoper was. Reden waarom de verzoeker en de protection officer elkaar niet hebben begrepen toen hij hem vroeg: « Wat ging hij doen in Ivoorkust? » (Gehoorverslag, pp. 22-23)”*.

Verder merkt verzoeker op dat hij tweemaal gesproken heeft over *“een meneer die « M. » noemt met wie hij een korte relatie heeft gehad in België (Gehoorverslag, pp. 10 en 24). Nochtans, dient worden geconstateerd dat de verwerende partij geen enkele vraag heeft gesteld aan verzoeker over deze « M. »”*.

Verzoeker benadrukt dat hij de risico's voor homoseksuelen in Mali en de rechten van homoseksuelen in België kent.

Verzoeker betoogt *“dat, in casu, de instructie van de verwerende partij, vergeleken met het door de UNHCR voorgestelde analyserooster en de rechtspraak van Uw Raad, zo niet onbestaand, in ieder geval totaal onvoldoende, vooral gezien het profiel van de verzoeker (geen scholing, traditioneel gezin van moslimgelof, ...) die speciale voorzorgsmaatregelen, een vertrouwenwekkende proces en zeer specifieke en gerichte kwesties vereiste.”*.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, verwijst verzoeker naar de veiligheidssituatie in Mali.

Verzoeker verwijst naar het *“Rapport du Secrétaire général sur la situation au Mali », 06.06.2017, https://www.un.int/mali/sites/www.un.int/files/Mali/rapport_sgl_onu_s-2017-478.pdf*. Hij stelt dat zelfs als burgers niet *“doelbewust”* zijn gericht, er veel slachtoffers zijn van dit geweld, dat de blindheid/willekeurigheid - die iedereen onduidelijk kan beïnvloeden - van het genoemde geweld kenmerkt.

Hij verwijst naar de betekenis van *“willekeurig geweld”*, uitgelegd door Jonas Perilleux.

Volgens *“MaliJet.com, « Gao, une ville toujours en quête de sécurité », 19.12.2017, http://malijet.com/actualite_dans_les_regions_du_mali/rebellion_au_nord_du_mali/200801-gao-une-ville-toujours-en-quete-de-securite.html* blijft de veiligheidssituatie uiterst precair. Verzoeker stelt vast dat de secretaris-generaal de onaanvaardbare aanvallen tegen burgers veroordeelt. *“Burgers worden dus in dit rapport zeer expliciet genoemd en als « gericht » beschouwd, in tegenstelling tot wat de verwerende partij ondersteunt in haar beslissing.”*

Voorts haalt verzoeker de COI Focus, toegevoegd aan het administratief dossier aan, waarin het vluchtige karakter van de veiligheidssituatie en de toename van geweld in het noorden van Mali wordt vermeld. Verzoeker stelt vast dat alle door CEDOCA geraadpleegde bronnen het erover eens zijn dat de veiligheidssituatie in het noorden van Mali recentelijk verslechterd is en dat burgers slachtoffers zijn van dit willekeurig geweld en dat het CEDOCA-rapport een toename meldt *“van het aantal ontheemden, waaruit duidelijk blijkt dat de veiligheidssituatie in het noorden en het centrum van Mali bijzonder precair blijft”*. Verzoeker stelt dat blijkt uit de COI Focus dat het terugkeren slechts mogelijk is voor mensen uit het Zuiden van Mali. Verzoeker betoogt dat de positie van het CGVS duidelijk ingaat tegen het UNHCR, die duidelijk beweert dat terugkeer naar het Noorden van Mali op dit moment niet mogelijk is.

Verzoeker merkt voorts op dat er een opleving van geweld, zoals moorden, foltering, plundering, verkrachting en bedreigingen, is, gepleegd door mensen die misbruik maken van de onveiligheid (COI Focus: *“Mali - Situation sécuritaire au nord du pays”, 22.09.2017, p. 24)*.

Verzoeker haalt aan dat dit element niet in rekening werd gebracht door verweerder en voert een schending van artikel 27 van het KB en van de zorgvuldigheidsplicht aan.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad (RvV, arrest n° 182 974 van 27.02.2017), waarbij de bestreden beslissing werd vernietigd omdat de bronnen over de veiligheidssituatie in Mali te oud waren.

Tot slot verwijst verzoeker naar recente artikelen ("RFI Afrique, « Mali: à Gao, des mesures prises pour renforcer la sécurité », 20.01.2018, <http://www.rfi.fr/afrique/20180120-mali-gao-mesures-prises-renforcer-securite>"; "Le Monde Afrique, « Mali : tensions interethniques à Gao depuis plusieurs jours », 01.03.2018, http://www.lemonde.fr/afrique/article/2018/03/01/malitensions-interethniques-a-gao-depuis-plusieurs-jours_5264398_3212.html"; "ONU Info, « Mali : la MINUSMA, préoccupée par les tensions à Gao, appelle au calme », 02.03.2018, <https://news.un.org/fr/story/2018/03/1007362>")., waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie nog niet stabiel is en date en terugkeer naar het noorden van Mali (Gao) op dit moment niet mogelijk is.

Verzoeker stelt te hebben aangetoond dat "hij in het bijzonder en persoonlijk getroffen is door het geweld die plaatsvindt in Mali (Gao). De verzoeker, die nooit naar school is geweest, is homoseksueel en heeft een kind buiten het huwelijk gehad. De verzoeker vreest meer bepaald gevisieerd en gestigmatiseerd te worden door radicale islamitische groeperingen gezien zijn seksuele geaardheid en het feit dat hij een kind buiten het huwelijk heeft gehad. Verzoeker loopt significant meer risico op ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn. Bijgevolg, in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, is het noodzakelijk om de mate van willekeurig geweld die Gao teistert in een meer flexibeler wijze te analyseren. Overeenkomstig de rechtspraken Diakité en Elgafaji van het Europees Hof van Justitie, zou de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus moeten krijgen met toepassing van het artikel 48/4, c), van de Vreemdelingenwet van 1980".

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst subsidiaire orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing "te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek".

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende documenten:

- "3. Sida.se, « The Rights of LGBTI People in Mali », 11.2014, <https://www.sida.se/globalassets/sida/eng/partners/human-rights-based-approach/lgbti/rights-of-lgbtpersons-mali.pdf>
4. Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, « Mali: Situation of sexual minorities and their treatment by society and the authorities, including in the capital, Bamako; state protection and support services (2009-April 2014) », 28 April 2014, MLI104853.FE, available at: <http://www.refworld.org/docid/53ecb2de4.html>
5. UK Home Office, « Country Information and Guidance Mali: Sexual orientation and gender identity », April 2016, https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/566158/CIG-Mali-SOGI-v1-April-2016.pdf
6. This Is Africa, « Homosexualité: vivre homosexuel au Mali, c'est vivre caché », 07.09.2017, <https://thisisafrika.me/fr/2017/09/07/mali-homosexualite/>
7. Observers France24, « Gays in Mali are hunted and humiliated online (1/2) », 18.09.2017, <http://observers.france24.com/en/20170918-investigation-malianpages-hunting-down-humiliating-gay-people-12>
8. UNHCR, Principes directeurs sur la protection internationale n°9 - Demandes de statut de réfugié fondées sur l'orientation sexuelle et/ou l'identité de genre dans le contexte de l'article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou de son Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 23.10.2012, <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain/opendocpdf.pdf?reldoc=y&docid=52d8facd4>
9. Secrétariat d'Etat aux migrations SEM, « Focus Mali- Situation sécuritaire », 07.09.2015, <https://www.sem.admin.ch/dam/data/sem/internationales/herkunftslander/afrika/mli/MLI-sicherheitslage-2015-f.pdf>
10. Rapport du Secrétaire général sur la situation au Mali », 06.06.2017, https://www.un.int/mali/sites/www.un.int/files/Mali/rapport_sgl_onu_s-2017-478.pdf
11. MaliJet.com, « Gao, une ville toujours en quête de sécurité », 19.12.2017, http://malijet.com/actualite_dans_les_regions_du_mali/rebellion_au_nord_du_mali/200801-gao-une-ville-toujours-en-quete-de-securite.html

12. RFI Afrique, « Mali: à Gao, des mesures prises pour renforcer la sécurité », 20.01.2018, <http://www.rfi.fr/afrique/20180120-mali-gao-mesures-prises-renforcer-securite>
13. Le Monde Afrique, « Mali : tensions interethniques à Gao depuis plusieurs jours », 01.03.2018, http://www.lemonde.fr/afrique/article/2018/03/01/malitensions-interethniques-a-gao-depuis-plusieurs-jours_5264398_3212.html
14. ONU Info, « Mali : la MINUSMA, préoccupée par les tensions à Gao, appelle au calme », 02.03.2018, <https://news.un.org/fr/story/2018/03/1007362>”.

Bij aanvullende nota van 5 juli 2018 voegt verzoeker “COI Focus Mali. Situation sécuritaire au nord du pays. Addendum – Événements survenus entre septembre 2017 et mai 2018” van 7 juni 2018 en “COI Focus Mali. Situation sécuritaire au centre du pays.” van 3 augustus 2017.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers vingerafdrukken in Italië werden geregistreerd op 21 oktober 2015 wegens illegale binnenkomst en op verdenking van mensensmokkel. Verzoeker verklaarde in Italië vervolgens 1 jaar en 3 maanden in de gevangenis te hebben doorgebracht, waarna hij ingevolge zijn vrijlating een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg. Verzoeker reisde vervolgens via Duitsland naar België, waar hij huidig verzoek om internationale bescherming indiende op 28 februari 2017 (zie administratief dossier).

2.4.2. Verzoeker beweert vervolging te vrezen in Mali omwille van zijn homoseksuele geaardheid. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers verklaringen omtrent zijn beweerde seksualiteit en problemen hierdoor.

2.4.3. Met verzoekende partij neemt de Raad aan dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident is. Verzoeker verwijst terecht naar de richtsnoer van UNHCR (UNHCR, “Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity”, Genève, 2008, nr. 35) waarin wordt gesteld dat indien de kandidaat-asielzoeker geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er is een gebrek aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, de seksuele oriëntatie dan dient te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker. De Raad benadrukt dat kan verwacht worden dat de verzoekende partij minstens doorleefde verklaringen aflegt aangaande haar eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Ook het verzoekschrift benadrukt dit. Van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoont.

2.4.4. Verzoekers verklaringen aangaande de bewustwording van zijn homoseksuele geaardheid weten echter niet te overtuigen. Verzoeker stelde dat hij zich in februari 2015 voor het eerst aangetrokken voelde tot mannen - tot S. - (gehoorverslag van het CGVS van 19 februari 2018, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag), p. 18-19) en dat hij zich voordien aangetrokken voelde tot vrouwen (CGVS-verslag, p. 17). Doorheen het gehoor stelde verzoeker herhaaldelijk dat hij zich niet meer aangetrokken voelde tot vrouwen omwille van de slechte relatie met zijn vrouw en het gegeven dat zijn vrouw niet met hem naar bed wilde (*"Homoseksueel, ik heb geen enkel gevoel voor vrouwen. Sinds ik zorgen had met vrouw, ik wou niet meer met een vrouw slapen."*, CGVS-verslag, p. 17; *"Ik had pijn, vrouw deed me pijn. Sindsdien interesseren vrouwen me niet meer. Als ik met haar slaap, ik moet haar iets geven. Je moet steeds iets aanbieden aan haar om met haar te slapen. Als ik niets aanbood, dan wou ze niet met me slapen. Zelfs wanneer ze een kind had, ze zei dat het de mijne niet was. Ze nam de koran, ze zweerde dan dat het mijn baby niet was."*, CGVS-verslag, p. 17; *"sinds ik S. ken, we gingen samen uit, ik leed met die vrouw, gezien ik leed met haar, ik had geen zin meer in een vrouw."*, CGVS-verslag, p. 18; *"En op een gegeven moment verdwenen uw gevoelens van aantrekking tot vrouwen? Hoe ging dat in zijn werk?"*, *"Mijn vrouw deed me slechte zaken. Ik was de hele dag in mijn atelier, ik weende. Want als ik mijn atelier verliet en naar huis ging, dan was het weer hetzelfde, ze geeft me eten maar slaapt niet met mij"*, *"En wou u dat dan?"*, *"Ja, ik wou dat doen"*, *"U wou dus wel nog steeds seks met uw vrouw?"*, *"Ja"*, *"Ok. En wanneer verdween dat dan, dat u seks wou met uw vrouw?"*, *"Sinds S. terug kwam, en ik met hem sliep, die dag, ik voelde me goed. Ik vergat vrouw, ik besloot dan niet meer met vrouwen te slapen. Als ik het met vrouwen doe, ik ben niet rustig, te veel problemen met vrouwen. Niet alle vrouwen hé, maar mijn vrouw wel"*, CGVS-verslag, p. 21). Verzoeker stelt dat zijn beweerde homoseksuele geaardheid gecreëerd werd door zijn relationele problemen met zijn vrouw en het gegeven dat zij geen seks met hem wilde. Hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat verzoeker homoseksuele geaardheid zou hebben, enkel dat hij (seksuele) problemen had met zijn echtgenote en boos was op vrouwen.

2.4.5. Indien zoals het verzoekschrift stelt de vragen op bladzijden 17-20 teveel de nadruk legden op de 'plotse' ommekeer in verzoekers gevoelens voor zijn vrouw/zijn vriend en dit mogelijks kan afdoen aan de nodige objectiviteit van het gehoor, dan kan uit het geheel van verzoekers verklaringen niet blijken dat hij doorleefd kan vertellen over zijn seksuele aantrekking tot S. en zijn gevoelens hierbij. Zo liet verzoeker bij het CGVS optekenen: *"Wanneer voelde u zich voor het eerst seksueel aangetrokken tot een andere man?"*, *"Dat was in februari 2015, de eerste keer dan"*, *"U had eerder nooit dergelijke gevoelens ervaren?"*, *"Het is niet makkelijk, zelfs al hou je van iemand, als jij en die persoon niet communiceren als homo's, je praat niet op dezelfde wijze"*, *"De vraag was: wanneer u zich voor de eerste keer tot een andere man aangetrokken voelde. Was dat met S.? Of eerder?"*, *"Met S."*, *"En hoe verliep dat dan bij? Plots had u gevoelens van aantrekking tot een andere man. voelde u zich seksueel aangetrokken tot een man. hoe ging dat bij u. leg eens wat meer uit?"*, *"Ik en S., sinds we vrienden waren, ik hield van hem. Nadien waren we vrienden, dan gingen we samen uit.. Maar het is niet zo dat ik in het begin al wou slapen met hem"*, *"Ok. maar wanneer begon u dat te interesseren, wanneer kwam het voor het eerst in uw geest op. dat u aangetrokken was tot hem, seksueel dan?"*, *"In februari 2015"*, *"Hoe merkte u dat zelf op bij zichzelf. die gevoelens van aantrekking tot mannen?"*, *"Een mens zijn, hij is iemand bij wie ik op m'n gemak ben"* (CGVS-verslag, p. 18-19). Verzoeker maakt zijn beweerde homoseksuele gevoelens ten opzichte van S. niet aannemelijk. Verder door de *protection officer* gesteld dat verzoeker dus beseft homoseksueel te zijn in een land waar dit niet aanvaard wordt, en zo'n besef toch wel indruk gemaakt moet hebben, verklaarde verzoeker - herhalend - als volgt: *"Wanneer S. naar Ivoorkust was, ik bleef bij vrouwen, ik huwde met een vrouw, kreeg een kind. Ikzelf, ik dacht nooit dat ik dat kon doen. Maar hij kwam terug. Ik had een probleem - ik en vrouw - wanneer hij terugkwam, hij wist dat mijn hart weende, dat het niet goed ging met me. Zo, ik hield al van hem als vriend, ik zag hem, nadien begonnen we een relatie. Hij gaf me een rustig hart."* (CGVS-verslag, p. 19). Opnieuw blijkt verzoeker niet in staat doorleefde verklaringen af te leggen aangaande zijn homoseksuele geaardheid en gevoelens voor S., maar herneemt hij kort het door hem reeds geopperde relaas. Ter bevestiging door de *protection officer* gesteld *"Voorheen waren jullie goede vrienden, en voelde u zich niet aangetrokken tot mannen. Nadat hij terugkwam uit Ivoorkust, voelde u zich plots tot hem aangetrokken. Hoe ging dat. hoe veranderde dat alles bij u?"*, antwoordde verzoeker evasief en vaag *"Als je iemand graag ziet, hou je van alles wat de persoon doet. Ik en S., S. vertrok, ik vond niet opnieuw een vriend als hem. Ik ben vaak in het atelier. Ik had niet veel vrienden. Hij, hij kwam terug, we waren vaak samen. Hij werkte niet, deed niets. Ik zag hem, ik was blij wanneer ik hem zag."* (CGVS-verslag, p. 19). Dergelijke uitleg verklaart echter niet hoe dit enig uitstaan had met verzoekers gevoelens van fysieke aantrekking tot vrouwen, laat staan dat hij zich dan bewust werd van zijn homoseksuele geaardheid. Uit verzoekers verklaringen kan hooguit blijken dat verzoeker graag met S. omgaat en een vriendschapsrelatie met hem onderhoudt.

Hierop gewezen en nogmaals gevraagd hoe verzoeker zich bewust werd van zijn homoseksuele gevoelens ten opzichte van S., stelde hij *"Ik zei al, sinds 2004 speelden we al samen met de bal. Hij is van yabatallo, we zagen elkaar vaak, families kenden elkaar."* (CGVS-verslag, p. 19), wat opnieuw getuigt van een vriendschapsrelatie. De vraag nogmaals herhaald, antwoordde verzoeker andermaal ontwijkend *"Hij is duidelijk homoseksueel, als je hem zou zien, hij is vrouwelijk, je zou het zien"* (CGVS-verslag, p. 19). Opnieuw gevraagd hoe verzoeker ontdekte dat hij seksueel aangetrokken was tot S., antwoordde verzoeker - opnieuw - vaag en evasief *"Ik ook, voelde dat. Maar ik praktiseerde het niet. Ik hield veel van mijn vriend. Ik zag hem graag. Wanneer ik hem zag, deed hij me goed, ik was tevreden hem te zien, het deed me deugd hem te zien, ik zag zijn manier van doen, dat hij homo is. Ik verleidde hem. Vanaf dat hij me benadert, mijn hart voelt goed, ik heb gevoel voor hem. Ik wist dat dat me op gemak zal stellen. Zelfs hij, hij wou uitgaan met me, maar durfde niet. Dus ik nam initiatief."* (CGVS-verslag, p. 19-20). Verzoeker blijkt niet in staat doorleefd toe te lichten hoe zijn aantrekking tot vrouwen verdween, zijn aantrekking tot mannen ontstond en welke gevoelens hij hierbij ervoer. Dit klemmt te meer nu verzoeker *"het initiatief"* zou genomen hebben om zijn vriend te verleiden omdat *"Mensen zeggen dat homo zijn leuk is, ik deed het"*. Dergelijke uitspraken komen voor als oppervlakkige losse beweringen. Immers waar verzoeker stelt dat *"mensen zeggen"*, dan impliceert dat hij reeds voor zijn vriend met de homogemeenschap contact had, wat hijzelf ontkent en uit zijn verklaringen niet kan blijken.

2.4.6. Integendeel verzoeker gaf initieel herhaaldelijk aan dat hij zich voor het eerst aangetrokken voelde tot een man in februari 2015 (CGVS-verslag, p. 18, p. 19, p. 20), terwijl hij even later opperde dat hij op zijn veertien- of vijftienjarige leeftijd (2009-2010) voor het eerst besepte dat hij in mannen geïnteresseerd is (*"Sinds ik 14 of 15 jaar was. Dan voelde ik iets voor hem, S.. Maar ik deed niets. Hij ook, wou mij, maar we deden niets. Want we praatten er niet over. Maar we hadden wel gevoelens voor elkaar, we zagen elkaar graag."*, CGVS-verslag, p. 20). Verzoeker benadrukt dit in het verzoekschrift en stelt dat hij expliciet heeft verklaard dat hij sinds zijn 14-15 jaar een aantrekking voelt voor mannen, maar dat hij het nooit aan iemand heeft verteld en nooit een relatie had met iemand, dat het cultureel ondenkbaar was een homoseksuele relatie te onderhouden. Hij geeft verder toe dat zijn relatieproblemen met zijn vrouw - en de terugkeer op hetzelfde moment van zijn jeugdvriend vanuit Ivoorkust waarvoor hij al de aantrekkingskracht in het verleden had gevoeld - de aanleiding was voor verzoeker om te gaan experimenteren met zijn homoseksuele oriëntatie, maar dat zijn aantrekkingskracht voor mannen absoluut niet *"plots"*, noch een *"keuze"* is. Dergelijke uitleg in het verzoekschrift - wat overigens een herhaling van verzoekers relaas betreft - doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangaande verzoekers ondoorleefde verklaringen over de bewustwording van zijn homoseksuele gevoelens.

2.4.7. Evenmin kan blijken dat verzoeker een plaats zocht voor zijn gevoelens binnen de afwijzende gemeenschap rondom hem. Verzoeker verklaarde dat hij zijn homoseksuele geaardheid zonder enig probleem aanvaardde (*"En u. was dat moeilijk voor u, het beseft homoseksueel te zijn? Of niet?"*, *"Het was makkelijk voor mij"*, *"Waarom makkelijk, vertel?"*, *"Want ik begon dat te doen, ik voelde me goed en op mijn gemak"*, *"Wanneer u het besepte. accepteerde u dat meteen voor zichzelf?"*, *"Ja. Het stelt me op m'n gemak"*, *"Heeft u daarbij geen twijfels gekend?"*, *"Nee. Je doet wat je wil."*, CGVS-verslag, p. 22). Het is echter redelijk aan te nemen dat het ontdekken van de eigen homoseksuele geaardheid in de context van een homofobe samenleving in Mali, een ongerustheid met zich meebrengt, minstens een zoeken naar een draaglijke aangepaste levensstijl. Verzoeker stelde echter dat hij bij de bewustwording van zijn homoseksuele geaardheid niet besepte dat homoseksualiteit taboe is in Mali, noch dat het zijn leven niet gemakkelijk zou maken (CGVS-verslag, p. 22). Nochtans had hij eerder aangegeven *"Ik hield van de mannen, maar ik kon geen seks met ze hebben. Ik kon dat niet doen, ik had het ook niet in het hoofd dat ik dat zou doen. Want ik..., in 2011 doodden ze twee homo's"* (CGVS-verslag, p. 20), waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk op de hoogte was van de houding van de maatschappij ten opzichte van homoseksualiteit. Ook heeft verzoeker verklaart dat hij *"mensen"* had gesproken die hem zegden dat *"homo zijn leuk is"*. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker niet wist van de maatschappelijke problemen van homo's. Minstens had verzoeker moeten ervaren dat de maatschappij, zijn vrienden en familie een homoseksuele geaardheid niet als *"normaal"* aanzien en dat dit directe gevolgen had voor verzoekers keuze van vrienden, zijn handelswijze en zijn plaats in de samenleving. Verzoekers asielrelaas is louter theoretisch en staat haaks op zijn leefomgeving. Indien ook het verzoekschrift erkent dat kan verwacht worden dat verzoeker doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties, de eigenheid van homoseksualiteit, dan kan slechts vastgesteld worden dat dit *in casu* niet het geval is.

2.4.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij een relatie heeft gehad in België met M. en dat hem hierover geen vragen werden gesteld, kan dit niet blijken uit het gehoorverslag.

Zo blijkt dat verzoeker onder meer volgende vragen over M. werden gesteld: “Wanneer was die relatie”, “Hoelang duurde het?”, “Volledige naam van M.?”, “Het was een Belg?”, “Wat was zijn beroep?” (CGVS-verslag, p. 10). Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker amper informatie had over zijn voorgehouden ex-vriend M. - verzoeker kende noch M.’s familienaam, noch M.’s beroep. Hieruit kan bezwaarlijk aangenomen worden dat verzoeker een Belgische vriend had, laat staan een relatie aanging. Verzoekers loutere beweringen kunnen de ongeloofwaardigheid van zijn homoseksuele geaardheid herstellen.

2.4.9. Voorts verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar zijn bijzonder profiel - hij is nooit naar school gegaan en afkomstig van een traditioneel gezin van islamitisch geloof - en stelt hij dat geen spontaan, gedetailleerd en vrijgegeven verhaal met betrekking tot de “innerlijke reis” die zijn seksualiteit heeft georiënteerd kon worden verwacht. De Raad merkt dat ook van een ongeschoold en traditioneel opgevoed persoon redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij kan toelichten welke gevoelens gepaard gingen bij het ontdekken van zijn seksuele gevoelens/homoseksuele geaardheid. Bovendien knellen verzoekers gevoelens met het Islamitisch geloof, zodat niet onredelijk is te veronderstellen dat verzoeker hieromtrent tegenstrijdige gevoelens zou ervaren, zoals ook wordt gesteld in de door verzoeker neergelegde “*Principes directeurs sur la protection internationale n°9*” van UNHCR van 23 oktober 2012 (p. 31). Verzoeker slaagt er echter niet zijn voorgehouden gevoelens te kaderen in zijn homofobe en gelovige omgeving, wat er slechts op wijst dat verzoeker deze gevoelens niet werkelijk ervaren heeft. Verzoeker duidt bovendien niet aan op welke specifieke punten en op welke wijze het CGVS met zijn profiel geen rekening zou hebben gehouden.

2.4.10. Waar verzoeker aanvoert dat de manier van leven en voelen van homoseksualiteit in Afrika cultureel gezien enorm verschilt van de manier waarop het in Europa kan worden ervaren, licht hij niet toe op welke manier gevoelens van verliefdheid en relaties “enorm” verschillen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker evenmin binnen zijn eigen maatschappelijk gegeven op doorleefde wijze toelicht hoe hij zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid zou beleefd hebben.

2.4.11. Verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid is geenszins aannemelijk. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers asielmotieven.

2.4.12. De door verzoeker neergelegde objectieve bronnen die bevestigen dat homoseksuelen in Mali vaak zware mishandelingen ondergaan - “Sida.se, « *The Rights of LGBTI People in Mali* », 11.2014”; “Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, « *Mali: Situation of sexual minorities and their treatment by society and the authorities, including in the capital, Bamako; state protection and support services (2009-April 2014)* », 28 April 2014”; “UK Home Office, « *Country Information and Guidance Mali: Sexual orientation and gender identity* », April 2016”; “This Is Africa, « *Homosexualité: vivre homosexuel au Mali, c’est vivre caché* », 07.09.2017”; “Observers France24, « *Gays in Mali are hunted and humiliated online (1/2)* », 18.09.2017” - worden niet dienstig neergelegd nu geen geloof wordt gehecht aan verzoekers homoseksuele geaardheid.

2.4.13. Gelet op artikel 39/76, § 1, tweede lid kunnen de partijen tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Het “uittreksel van geboortebewijs” en “bewijs van gevangenschap in Italië om “favoreggiamento ingresso clandestino o irregolare e favoreggiamento permanenza clandestino o irregolare” (ter terechtzitting werd gesteld “mensenhandel”) en “het bevel om het grondgebied te verlaten” uitgereikt door de Italiaanse autoriteiten op 20 januari 2017 werden bij aanvullende nota van 13 augustus 2018 en aldus na sluiting van de debatten neergelegd. Deze documenten worden aldus uit de debatten geweerd.

2.4.14. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkningen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren.

2.4.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mali thans geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.3. Op basis van de COI Focus "*Mali: Situation sécuritaire au nord du pays*" van 21 september 2017 - toegevoegd aan het administratief dossier - en de COI Focus "*Mali : Situation sécuritaire au centre du pays*" van 3 augustus 2017 en COI Focus "*Mali: Situation sécuritaire au nord du pays. Addendum-Événements survenus entre septembre 2017 et mai 2018*" van 7 juni 2018 - beide door de commissaris-generaal neergelegd bij aanvullende nota van 5 juli 2018 -, dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mali geheel stabiel is geworden, dan kan blijken uit voornoemde COI's dat op 24 juli 2014 een akkoord over een bestand ondertekend werd in Algerije door de verschillende partijen in het Malinees conflict. Op 20 juni 2015 tekenden de belangrijkste gewapende groeperingen een vredesakkoord (*Accord pour la Paix et la Réconciliation*). In oktober 2015 werd een nieuw akkoord getekend in Anéfis tussen de regeringsgezinde partijen (onder de koepel "*Mouvements politico-militaires de la plateforme d'Alger*" of kortweg "*Plateforme*") en de rebellen onder de koepel "*Coordination des mouvements de l'Azawad*" (CMA). Dit akkoord heeft voorlopig een eind gesteld aan de gevechten tussen deze gewapende groepen. Op 17 juli 2016 werd in Niamey (Niger) een akkoord getekend tussen de CMA en de Plateforme waarin beide partijen akkoord gaan met de oprichting van een voorlopige overheid en van gemengde patrouilles, zoals voorzien in het akkoord van Algiers. Op 19 december 2016 liet de CMA weten dat ze zich tijdelijk uit het vredesproces terugtrekt omwille van het aanhoudende geweld en het gebrek aan diepgaande hervormingen. Hieruit kan worden afgeleid dat indien vooruitgang geboekt werd in het vredesproces, de situatie gespannen blijft en doelgerichte aanslagen blijven plaatsvinden, met name tegen de blauwhelmen van MINUSMA.

Van 27 maart tot 2 april 2017 vond in Bamako een verzoeningsconferentie plaats (*Conférence d'entente nationale*) met vertegenwoordigers van de oppositiepartijen en de gewapende groeperingen die het vredesakkoord hadden gesloten. Er werd een reeks aanbevelingen aangenomen, onder andere over de noodzaak om de problemen op het vlak van goed bestuur en veiligheid aan te pakken, in het bijzonder in de regio's in het centrum van het land. De noodtoestand werd verlengd van eind april 2017 tot en met 31 oktober 2017. Uit een periodiek rapport van de secretaris-generaal van de VN van december 2017 blijkt dat de aanvallen tussen de ondertekenaars van het vredesakkoord zijn opgehouden. Noch het VN-rapport van einde maart 2018, noch andere geconsulteerde bronnen maken melding van een hervatting van vijandigheden tussen de partijen die het vredesakkoord ondertekend hebben.

Eind oktober 2017 werd de noodtoestand, gezien het stijgend aantal terroristische aanslagen gepleegd door jihadistische groeperingen zoals GSIM, met een jaar verlengd. Uit een rapport van de secretaris-generaal van de VN van 29 maart 2018 blijkt dat de aanvallen van GSIM tegen MINUSMA en het Malinese leger geïntensifieerd zijn.

2.5.4. In het noorden van het land (de regio's Timbouctou, Kidal en Gao) en het centrum blijft de veiligheidssituatie en de humanitaire situatie problematisch ondanks de vooruitgang die geboekt werd in het vredesproces. Hoe dan ook kan, zoals onder blijkt, niet vastgesteld worden dat de Malinese staatsburgers na een terugkeer in deze regio's een reëel risico lopen op ernstige schade omwille van willekeurig geweld lopen omwille van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In casu blijven de daden van geweld, gesteld door gewapende groeperingen in het noorden en het centrum van het land, aanhouden. De verschillende fracties hebben een aantal akkoorden getekend die voor een luwte in de gevechten en een daling van de spanningen tussen sommige etnieën hebben gezorgd, maar er worden nog een aanzienlijk aantal gerichte aanvallen gerapporteerd. Wat het centrum van het land betreft, werden vooral de regio's Mopti en Ségou getroffen door recente asymmetrische aanvallen en conflicten tussen verschillende bevolkingsgroepen.

De slachtoffers vallen vooral in het Malinese leger en de internationale troepenmacht en in de etnieën die met elkaar in conflict zijn, maar overheidssymbolen zoals de politie, de gendarmerie en andere ambtenaren worden ook geviséerd.

Burgers worden echter ook getroffen, als collaterale slachtoffers of op verdenking van samenwerking met de nationale of internationale troepen of met een rivaliserende groep. In het noorden vallen de meeste slachtoffers in de regio's van Timbouctou en Gao. Deze slachtoffers vallen voornamelijk in de rangen van het Malinese leger en van de internationale troepen, maar ook andere staatssymbolen zoals de politie, de rijkswacht of andere openbare diensten zijn evenzeer doelwit geweest van deze gerichte aanvallen. Een aanzienlijk aantal burgers wordt desondanks getroffen, hetzij als collaterale slachtoffers, hetzij omdat ze verdacht worden gecollaboreerd te hebben met nationale of internationale troepen, of met rivaliserende groeperingen. Aanvallen en ontvoeringen van burgers blijven wel slechts sporadisch plaatsvinden. Al deze incidenten hebben dus eerder een geïsoleerd en gericht karakter, zodat hier niet kan worden uit afgeleid dat er op dit ogenblik een situatie van zwaar, willekeurig of ongedifferentieerd geweld heerst.

De verschillende bronnen die in de objectieve informatie worden vermeld maken weliswaar gewag van schendingen van de mensenrechten door de verschillende gewapende groeperingen, doch de redenen hiervan niet altijd duidelijk zijn. Het is immers vaak moeilijk een onderscheid te maken tussen incidenten van criminele aard en incidenten gelieerd aan die identiteit van de persoon of aan religieuze, etnische spanningen. Deze criminele incidenten kunnen niet leiden tot internationale bescherming. Ook dient het risico voor burgers die van medewerking met de internationale troepenmacht worden verdacht, concreet en individueel aangetoond te worden.

2.5.5. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie bij betreffende de situatie in Mali dan de informatie waarop verweerder zich steunt waaruit zou blijken dat deze niet correct of niet langer actueel zou zijn. De door verzoeker bij het verzoekschrift neergelegde rapporten - "*Secrétariat d'Etat aux migrations SEM, « Focus Mali- Situation sécuritaire », 07.09.2015*"; "*Rapport du Secrétaire général sur la situation au Mali », 06.06.2017*"; "*MaliJet.com, « Gao, une ville toujours en quête de sécurité », 19.12.2017*"; "*RFI Afrique, « Mali: à Gao, des mesures prises pour renforcer la sécurité », 20.01.2018*"; "*Le Monde Afrique, « Mali : tensions interethniques à Gao depuis plusieurs jours », 01.03.2018*"; "*ONU Info, « Mali : la MINUSMA, préoccupée par les tensions à Gao, appelle au calme », 02.03.2018*" - liggen geheel in de lijn van de hierboven gedane vaststellingen. Het rapport van SEM "*Focus Mali- Situation sécuritaire*" van 7 september 2015 werd gebruikt als bron bij de opstelling van alle bovengenoemde COI's. Het rapport "*Rapport du Secrétaire général sur la situation au Mali*", 06.06.2017" werd gebruikt als bron bij de redactie van de COI Focus "*Mali: Situation sécuritaire au nord du pays*" van 21 september 2017. Bovendien werd bij de opstelling van de COI Focus "*Mali: Situation sécuritaire au centre du pays*" van 3 augustus 2017, "*Mali: Situation sécuritaire au nord du pays*" van 21 september 2017 en "*Mali: Situation sécuritaire au nord du pays. Addendum- Événements survenus entre septembre 2017 et mai 2018*" van 7 juni 2018 rekening gehouden met verschillende rapporten (uit 2015, 2016, 2017 en 2018) van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties over de situatie in Mali. De overige documenten betreffen krantenartikelen uit 2017 en 2018 bespreken de veiligheidssituatie in Gao, maar maken geen melding van een situatie van "*open combat*". Bovendien werd bij de redactie van de aangehaalde COI's een bredere waaier aan (recentere) krantenartikelen (waaronder ook artikelen van Le Monde en RFI) geraadpleegd. Verzoeker toont niet aan dat de conclusies getrokken uit deze rapporten in de COI, niet actueel, foutief of gebrekkig zouden zijn.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*. Er dient uit de landeninformatie bij het verzoekschrift en in het administratief dossier te worden vastgesteld dat er op dit ogenblik in geval van terugkeer naar het centrum of het noorden van Mali, geen reëel risico bestaat op ernstige schade omwille van willekeurig of blind geweld.

2.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK